

RÖTT GULD
av
Amanda Lundin

*

”Detta offer signar jag i ditt namn, Gunnar. Må du få styrka i din underjordiska vandring. Må andarna leda dig rätt. Frukta inte; snart anländer du vid Valhallas gyllene portar. Snart skålar du med Oden och valkyriorna. Och snart kommer vi att återförenas, älskade broder”, mässade Gudrun.

Hennes röst dansade upp mot den frusna vinterhimlen. Hon befann sig vid skogsbrynet framför broderns gravplats. Den markerades av en enkel stensättning; en spiral på marken. Ett tunt lager snö pudrade stenarna vita.

I famnen bar hon en orolig höna, bredvid henne stod brorsonen Harald. Hans resliga gestalt var hukad, de mörka ögonbrynen rynkade, munnen ett hårt streck. En av Atles vakter övervakade dem; hon satt på en sten två trädlängder bort och slipade uttråkat sin yxa. Hon såg ut som en person som ströp valpar på fritiden, nävarna var stora som vedklabbar, ansiktet täcktes med tatueringar.

Igår mördade Atle Gudruns bror, Gunnar, när han vägrade berätta var drakskatten fanns. Atle slängde honom i ormgropen. Gudrun tvingades bevittna hans död, den synen skulle hon aldrig glömma. Brodern som hjälplöst försökte fly undan de ringlande, väsande bestarna. Den blåsvullnade huden. Kvidandet. Fradgan. Blodet. Dödsgudinnan som hämtade hans själ och lämnade ögonen tomma.

Igår förenades Gunnar med jorden. Atle tillät en enkel högsättning och kroppen lades till vila under stenspiralen. Men färden till dödsriket var långt ifrån över; resan tog flera dagar. Det var tradition att hjälpa de döda på vägen med blodsoffer.

”Få det överstökat”, ropade vakten.

Gudrun mötte Haralds ögon; bruna och guldspräckliga. Smärtsamt lika faderns. Hon vände bort blicken, placerade hönans nacke mot marken. Den brunfjädrade varelsen kämpade inte emot, hjärtat trummade mot Gudruns händer.

Gudrun höjde yxan. Med ett precist hugg separerade hon huvudet från kroppen.

Blodet pulserade fram och Gudrun fångade upp det i blotskålen. Det stänkte över hennes stelfrusna händer. Mörkt, varmt och klibbigt. Lukten av järn och ångande död. Hon slöt

ögonen och lyssnade inåt – den virala kraften vaknade i hennes kropp. Skiftningar av ljus och mörker i ett stormande samspel. Blodet öppnade portarna till andevärlden. Det pirrade i fingrarna, hjärtat slog hårt, det susade i öronen.

Gudrun öppnade ögonen. ”Till din kraft och ära, broder”, sa hon och stänkte blodet över stenarna – fick dem att glänsa i rött. Hon ryste.

Tystnaden la sig över gravplatsen. Blotet var fullbordat.

Gudrun sträckte ut handen, rörde vid Haralds mörkskäggsiga kind. Han var blek i ansiktet, kramade om sin kropp under den gråa ullmanteln.

”Det här är en svår tid. Men det finns viktiga saker att tala om, brorsson”, sa hon dämpat, sneglade mot vakten. ”Se på mig; Atle hotade att mörda mig i morse. Han kommer inte att sluta med Gunnar, han vill döda alla från vår stam. Vapenvilan är över.”

Harald vände en tom blick mot Gudrun, sa med sprucken röst: ”Jag är redo att följa min far, om det är mitt öde.”

Gudrun grep tag i hans arm. ”Tig, pojke. Du ska inte dö än – inte jag heller.”

”Det som finns i väven kan ingen ändra på”, sa Harald.

”Vad vet du om ödet? Har du språkat med de allrådande makterna? Du måste besinna dig.”

Harald spände käken i tystnad.

”Jag förstår att du känner sorg. Men att ge upp vore en skymf. Vi måste utkräva blodshämnd, för din fars skull.”

”Vad hade du tänkt dig? Ska du och jag döda Atle och hela hans följe? Det vore vanvett, Gudrun.”

”*Sänk rösten.*” Kalla vindar drog loss kopparfärgade slingor ur Gudruns flätor – hon strök dem bakom öronen. Munnen och käken smärtade vid varje ord – en påminnelse om Atlas nidingsverk. ”Din fars män är fortfarande lojala mot dig. Vi är få, men...”

”En handfull män mot flera hundra? Det vore ett självmordsuppdrag.”

”Har du glömt att jag är en völva? *Gudarna* står vid min sida. Med magins krafter kan vi lyckas. Sedan flyr vi hem till min mor, samlar stammen, bildar en här. Avslutar kriget en gång för alla”, sa Gudrun.

”Vi vore chanslösa i ett öppet krig. Atlas flotta är ogenomtränglig och det sägs att han har vasaller i väststammarna. Deras krigare är... Fler liv skulle spillas, hundratals liv,” sa Harald.

Gudrun stirrade på den blodiga stensättningen. Harald hade rätt – det var vanvettigt. Glödande kol brände i hennes mage. Hennes händer ville slå något. Riva sönder. Krossa.

Harald suckade och sa: ”Allt är guldets fel. Den fördömda drakskatten.”

Gudrun stelnade till och väste: ”försiktig, Harald.”

Han rynkade ögonbrynen. ”Du har inte kvar den, va? Guldringen?”

Hon vek undan från Haralds blick, hjärtat hamrade i bröstet. Han grep tag i hennes arm, viskade med rynkade ögonbryn: ”Varför har du inte gjort dig av med den? Skatten är *förbannad* Gudrun – all blodspillan, allt lidande...”

”Nonsens”, sa Gudrun knivskarpt.

”Min far är död på grund av den skatten.”

”Din far är död på grund av Atles dårskap. Du måste lita på mig – jag har hörsammat makternas vilja hela mitt liv. Guldet är inte förbannat, jag svär vid Frejas huvud.”

Harald drog handen över ögonen, grimaserade. ”Jag litar på dig, faster. Men... Kan du inte bara göra dig av med den? Ifall att...”

”Sigurd Fafnesbane gav mig den ringen som ett vårdtecken för vår vigsel. Den är allt jag har kvar av honom. Skymfa inte hans minne.”

Minnesbilder blixtrade förbi utan att hon kunde värja sig. Sandfärgat hår. Grova, varma händer. Vandrande läppar över hennes nacke. Hans sätt att viska hennes namn – ömt och guldglimmande. Doften av hans heta mannakraft. Ögon som ett stormade hav. Ögon som suktade henne.

En dolk högg i henne magen, slet ut inälvorna på marken. Smärtan var ny varje gång – plötslig och skoningslös. Trots alla dessa år. Gudrun andades djupt. Stoppade omsorgsfullt tillbaka inälvorna, täppte till sorgens flodvåg. Återvände till nuet, till gravplatsen.

Den kalla vintersolen fick snön att glittra. Tallar och granar betraktade dem i tystnad. Bitande kyla i kinder, näsa, tår. Haralds ångande andedräkt och blanka ögon. Vaktens stickande blick i hennes nacke.

”Vad dröjer?” ropade vakten och bröt tystnaden.

”En sista bön”, ropade Gudrun tillbaka. Hon viskade till Harald: ”Tala inte mer om guldets. Vi måste fokusera på vår överlevnad. Din far skulle inte vilja se dig dö än, eller hur?”

”Men vad ska vi göra? Blodshämnd vore dåraktigt, i alla fall just nu. Vi kanske kan ta oss härifrån? Försöka fly?”

Hon slöt ögonen, drog en djup suck. *Ynkrygg*.

”Nåväl. Vi flyr.”